

[Aage Fogh.]

tes hver for sig som ikke-forsørgere; hustru-fradraget ville da falde væk, og hvis man har ført progressionen tilstrækkelig højt op, gad jeg nok se, hvor mange der ville være interesseret. Det er efter min mening ret logisk, at hvis ikke man vil betragtes som samgifte, må man betragtes som ikke-forsørgere og beskattes som sådanne.

Jeg vil gerne føje til, at jeg ville sætte stor pris på en ændring af de faste skatter. Der har gennem årene været alt for megen diskussion herom. Det, jeg vil tilstræbe, er, at de faste skatter skulle være 4 pct. over hele landet, både på land og i by; men alle jordbrugere, som lever af at dyrke jorden, skulle have de faste skatter konjunkturbestemt, sådan at de var svingende, stigende og faldende med prisniveauet; det tror jeg ville løse mange problemer. Jeg vil selvfølgelig have skattefri investering og afskrivning, og jeg er villig til at gå med til en undersøgelse af det, vi har gennemført. Jeg anser det for at være ganske overordentlig vigtigt og rigtigt, som vi har gjort det, men det er muligt, at der skulle visse ændringer til.

Lad mig slutte dette med at sige, at jeg ville ikke have nogen som helst betænkelighed ved at tage skat ved kilden. Hvis regeringen ønsker at stille forslag om skat ved kilden, er min stemme til enhver tid til rådighed dertil. Jeg anser det for at være fornuftigt og rigtigt, når vi har det rigtige grundlag at gøre det på.

Derefter et par ord om valutabeholdningen. Det er efterhånden blevet sådan, at valutabeholdningen omtrent omtales og behandles på samme måde her i landet som den hellige ko i Indien. Det vil jeg gerne advare imod. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at det er dejligt at have en ordentlig valutabeholdning i ryggen, men vi har den ikke, for at den skal være konstant, den må svinge op og svinge ned igennem de forskellige tider.

Jeg kunne måske i denne forbindelse til belysning heraf gøre opmærksom på, at da venstres regering i 1947 skaffede os et valutaunderskud på 700-800 mill. kr., syntes jeg, det var ganske overordentlig fornuftigt, for så vidt som der ikke var for mange rulleskøjter i den pulje, de havde taget hjem; det var stort set varer, vi

måtte have, og hvis vi skulle vente med at købe dem og samtidig holde valutaen i orden, var varerne i mellemtiden blevet meget dyrere. Det kan altså godt være rigtigt i en vis periode at købe mere, end man har valuta til; men i det store og hele skal der være orden i det foretagende, og derfor kunne der måske være grund til at gøre et par bemærkninger herom.

Jeg kan heller ikke se, at det er rigtigt at behandle Danmarks økonomiske og valutatiske stilling alene ud fra valutabeholdningens størrelse. Den er i dag 1,1 milliard kr. Jeg har i et lille hæfte her en oplysning om, at Danmarks samlede gæld pr. 31. marts 1961 var 7,5 milliarder kr. Heraf er kun 1 milliard kr. udlandsgæld. Resten, 6,5 milliarder kr., er indenlandsk gæld, men af disse er næsten 3 milliarder kr. tysker-gæld. Hvad er tysker-gælden for noget? Det er penge, vi har til gode hos tyskerne. Vi venter formentlig ikke at få dem, og derfor har vi troligt og troskyldigt betalt tilbage på dem igennem en årrække. Det begyndte vel med at være en 8-9 milliarder kr., nu er gælden nede på 2,8 milliarder kr., men i realiteten kunne vi ganske roligt slå en streg over det foretagende, for vi bliver hverken rigere eller fattigere ved det. Havde vi endda håb om at få beløbet hjem, var det rart, men det håb har vi ikke.

Der bliver da 3,7 milliarder kr. tilbage i indenlandsk gæld. Heroverfor står et udlån til boliger på 5,2 milliarder kr., udlån i landbruget på 0,8 milliarder kr. og andet udlån i havne o. lign. på 1,1 milliard kr. Jeg tør måske svagt antyde, at Danmark er et lidet, rigt land; selv om der kommer nogle krusninger på valutabeholdningen, skal vi ikke blive overnervøse af den grund, men selvfølgelig skal vi da have orden i det.

På hvilken måde skaffer vi da orden i vore økonomiske forhold, og hvorfra stammer vanskelighederne? Der er ingen grund til at lægge skjul på, at de stammer fra de lidt for høje lønninger, den danske befolkning har bevilget sig selv gennem det sidste år. Jeg understreger igen, at det er ikke det danske folketing, der er skyld heri. Det er arbejdsgiverne og arbejderne, der begyndte spillet, og det er troligt blevet fulgt op af tjenestemænd og funktionærer. De var ikke mere beskedne, det tør jeg i hvert fald svagt antyde. Jeg vil gerne sige